

*Your silence will
not protect you*

HT 24 / VT 25

*Ett fanzine av
deltagare på
Kvinnofolkhögskolan*

Ge ut dig!

Har du text som behöver bli en bok?
Bli din egen förläggare.
Vi är specialiserade på formgivning, tryck
och bindning av böcker i små upplagor.
Vilka delar du vill ha hjälp med bestämmer
du själv.

Författares Bokmaskin

www.bokmaskinen.se

S:t Eriksgatan 10, 112 39 Stockholm
08-785 03 85, staff@bokmaskinen.se

Astrid Senayt

Det började när jag såg dig och inte hade något att säga
inga ord för det där som tryckte i halsgropen
Vi är dem som föds, vi tillhör ingen grupp
Vi växer upp, med huvudet nedböjt
det är ett sätt för oss att undgå den andres blick

Vi tillhör dom som bär solglasögon inomhus för
att persiennerna i vardagsrumsfönstret
stelnat i en vig position

Vi behöver spegla oss för att finnas

vi tillhör ingen grupp alls
vi utmanar solen med vår raka blick
vi har inte råd med optikern inte nya gardiner
våra kjolar är långa längre
än mormors gardiner
vi har bara en mormor ingen farmor

Vi tillhör dom som bär sin stolthet i en röd åldrad afro
vi känns igen på hennafläckarna på armbågar och knä
Vi trasslar ut tovarna i varandras hår

Vi kastar papperssaxar tvärsöver rummet och prickar
nästan vår storasystems ögonvrå men istället
ett mariamärke på handleden

Vi äter varandras födelsedagstårta för vi delar födelsedagar,
sorger, förluster, vi delar med oss
av våra kläder men inte hårsnoddar,
vi delar aborter och nyårsfester
Vi skalar kaktusfrukter åt varandra
Vi ropar på varandra när vi ropar ut i bergsdalen

Vi växer upp med idealet att satsa på dalen, hellre än toppen
våra föräldrar, om sällan mer än ofta en enhet,
var enade i drömmen om ett folk enat i en dal,
ett kravlöst sammanhang
man slapp trassla ut sitt hår
man tilläts odla bönor överallt där det gick
Man hade tiden
att valla getter – inte bara för man måste för man fick
Ibland så drömmer vi om den dalen, vi har längtat sedan 2001
sedan skrapår vattkoppor – om vi skulle försöka,
vilket vi inte gör, ha det tydligt – lista ut när
drömmen började
skulle vi långsamt, vi skulle gå en runda,
säga ett ord var
efter varandra, men vi skulle
komma fram till att det började när
vår storebror försvann
inte han som försvann först,
utan den andre han som kom först, gick sist
kanske är det därför sorgen är så stor
nog måste sorgen vara stor
för att sätta igång något så stort som en dal där balansen mellan kärlek och trivsel
är så stor att man bara står ut helt enkelt
med varandra
vi vet det, även om vi alla är oense, om en eller annan nyans
att man får tycka så, att det går att ranka en förlust över en annan
det är ungefär lika otillåtet som att svanka med rumpan
eller puta med läpparna på fotografi.

En ond människa

Det är en så underskattad egenskap, detta att vara snäll. När jag möter människors snällhet så skäms jag extra mycket, jag är en ond människa.

Min väg har en refug, min väg är så nära din men min hand ligger slapp mot mitt lår och studsar med varje steg med en tyngd som får allt annat att darra som gelé. Över mitt lår finns bland annat ett långt smalt ärr, det fick jag när min mamma kastade en sådan där knivsnurra från en matberedare som en himla ninja rakt in i mitt ben. Hon vaknade och kände inte igen mig, hon blev rädd och försvarade sig. Min mamma var inte du och fast än hon kastade ett mixerblad i mitt lår så har jag en känsla av att hon var en god människa och att hon hade rätt; jag är en inkräktare. Det finns ord som snälla människor säger, det finns leenden som snälla människor bjuder, dessa kommer på de rätta ställena. Inte för en ond människa, den onda människan bjuder inte de rätta orden eller leendena och inte heller på en klädsam tystnad.

Du sa, ”du har en demon, men jag kan hjälpa dig. Du har djävulen i dina vener, men jag kan hjälpa dig. Tur för dig att du träffade mig, jag kan hjälpa dig.” Du lutar dig tillbaka i den grå och mycket bekväma fåtöljen, jag tittar mot balkongen, tittar på vår rosmarin och på vår lavendel. Vad ska man svara på detta ”nej jag har ingen demon, jag är bara en vanlig ond människa.”

Det är inte möjligt och hur ska man ens kunna bevisa att när det är den helt vanliga ondskan som pratar och när det är demonen – omöjligt.

När de tvättat de döda i vår närhet vill de att vi dricker balsameringsvattnet. Om man blir sjuk så blir synlig vem som haft del i någon annans död, alltså om man använt sin demoniska kraft för att ha ihjäl den ena och den andra. Självklart blir man sjuk av det giftiga vattnet, mycket sjuk. Man huttrar i tyfoidfieber och vet inte om det är ens eget balsameringsvatten som man ska få dricka härnäst. Samtidigt är det så sant så, det är så här skuld blir till. Det finns andra metoder, som att gå till en särskild källa där vattnet är sjukdomsbringande, eller som att inte flyta, att sjunka

som en sten. Det finns andra alternativ men alla kommer att visa samma sak. Någon vill kanske kalla det tendensiöst, men ge ett bättre förslag själv då. Du kan hjälpa mig, jag vill lägga mitt liv i dina händer, jag vill att du omsluter mig på alla sidor. Jag vill gärna bli hjälpt. Jag vill bli hjälpt till den grad att jag inte kan gå utan att du säger vart, zombie åh zombie.

Du, inte knullas man bort demoner? Våldtar dem? Prästen som inför hela församlingen drog ner kvinnans blommiga blus för att suga ur demonerna ur hennes vackra stora bröst. Men i alla fall gör det ondskan till en del av köttet. Vad händer då våra kroppar enas i en erfarenhet som berättar sanningen om specifikt min kropp? Det är precis som med balsameringsvattnet, det är så skuld blir till. Det är förresten så svårt att vara hjälplös, att förlita sig endast till sin egen lilla futtiga ondskan. Snart är jag lika gammal som min mamma var när hon tog sitt liv. När vi var arga på henne (ganska ofta) så bytte vi plats på alla saker i köket, ställde tallrikar där glaset stod, mjöl på

pastans plats – ett roligt sätt att reta gallfeber på en pedant. Jättetaskigt mot en människa med bokstavliga städmanier, städpsykoser. En människa som polisanmälda skrynkliga lakan (på riktigt!).

Hallå där på andra sidan refugen, jag saknar dig.

Nu är jag trött på detta, det är den här kursens fel. Den är ju ett tilltal till goda människor. För inte heller tystnaden kommer att skydda dig, alltså i en mer hotfull mening min djävul. Det här är inte okej, det där jag skrev var ju alltsammans ganska äckligt. Vi släpper allt det och berättar något trevligt till avsked:

Min bror var en typisk snäll människa, fast på ett otämjt sätt. En sådan som fick sy ögonbrynen så många gånger att han knappt hade några ögonbryn kvar för att han lekte med träsvärd eller något liknande. En gång skulle min bror och hans vänner ha en liten mysig fest på vinden i det gula flerfamiljshus som vi bodde i. Han var en intelligent liten person, men det kanske inte alltid märktes. Självklart ringde någon polisen som kom dit. I familjen fanns hälften tjuvar och hälften poliser och till exempel vår moster var på polissidan. Moster polis körde radiobil och råkade bli kallad på larmet till brorsans fest. Hon skämdes lika mycket som den natten jag blev arresterad för mordbrand. ”Inte du också!” var det första hon sa när hon såg brorsan

och de festliga marschaller som han tänt här och var på vinden för att skapa feststämning.

”Förlåt”, sa min bror i äkta lillebrorsmanér. Han sa alltid förlåt som att det automatiskt tog bort allt skit man gjort. Som att förlåt raderade händelser och tog ifrån motparten rätten att vara sur, arg, besviken eller ledsen eller what not. Vår mamma skrev också FÖRLÅT i sitt avskedsbrev, så jag tänker att det är något inlärt och inget man egentligen kan belasta den där snälla pojken för.

”Jävla skitunge” mumlade moster, och vände sig sedan ursäktande till sin kollega (som senare blev hennes älskare och ännu senare hennes man.) ”Alltså det här är min systerson, jag får säga att han är en skitunge”

Kollegan bara ryckte på axlarna. Moster vände sig mot skitungen, hans kompisar hade dragit sig undan. De satte sitt hopp till min brors stora oskyldiga gröna ögon och obefintliga ögonbryn. Moster drog i sitt bälte ”Ni får ta och städa upp här och

packa er härifrån. Ni begriper väl att detta är sjukt dumt. Förstår ni vad som skulle kunna hända?”

Brorsan tittade oförstående på moster som började få små stressrosor på kinderna. ”Ni fattar väl att man inte kan tända marschaller inne i ett hus!”

Nu kände kollegan att han borde utbilda lite ”Vet ni var man får elda egentligen? Man får bara elda på anvisade platser och marschaller ska endast brinna utomhus, det står på förpackningen faktiskt.”

Min bror tittade urskuldande på polismoster och kollega ”Ja, jag tror vi vet var man får elda. Men vi vet kanske inte var vi INTE får elda”.

Moster suckade trött ”Allt annat! Och överallt annars!”

”Som vad då?”, undrade brorsan och nu ingrep kollegan ”marschaller på vinden till exempel, levande människor, hus generellt, djur, döda djur...”

”döda djur? Som vad?” sköt brorsan blixtnsnabbt och nyfiket in.

”Ja men som en död fågel till exempel” Sa kollegan och kliade sig förvirrad i huvudet, hur hamnade vi här?

”Ah, för sent!” Suckade brorsan.

Det var den lilla pyromanekdoten och nu återgår vi till det eviga fucking ältandet. Ha en fin dag!

Jazz Munteanu

Vi i barndomen

Vi föddes i en neutral kropp.

Vi var fria att vara de vi ville.

Vi tog inte hänsyn till andras blickar, normer eller värderingar.

Vi simmade, vi sprang, vi klättrade i träd, vi spelade fotboll, vi hade på oss de kläder vi själva valde, vi klippte håret kort, vi försökte inte vara duktiga, vi satt inte stilla, vi var spontana, okonstlade, osminkade. Vi hade inget pansarskydd, för det behövdes inte.

Vi pratade med folk på spårvagnen och sa att vi ville bli en medelålders man med gråspräckligt hår och tjocka svarta ögonbryn när vi växer upp.

Vi lekte i kortbyxor och vi sprang och busade tills vi ramlade och skrapade upp knäna – de var ständigt i en cykel av öppna sår med gruskorn som hade trängt mellan, sårskorpor och färdigläkta ärr.

Vi lekte med killarna på gården, vi spelade fotboll och vi försvarade våra pojkvänner, som var ett huvud kortare, mot de större killarna i parallellklassen.

Vi lekte kurragömma på rasten och råkade tilltala fröken "hörrudu" när någon knackade oss på axeln och avbröt oss mitt i räkningen – att det skulle vara just fröken som stod där bakom vår rygg var det sista vi tänkte på.

Vi hade fickpengar och vi gick alltid och handlade en kringla med sesamfrön från kiosken i skolan för att mätta vår hunger under rasten. Lunchen bestod av en smörgås inpackad i en

servett som vi åt sittandes i skolbänken. Ja, det var en riktig sån gammaldags skolbänk med ett lock, som rymde både skolböcker, pennor och matsäck. Vår klass fick flytta till biologisalen – där glasburkar i olika storlekar innehållandes groddjur och ormar trängdes på hyllorna i vitrinskåpen. En dag gjorde vi sönder burkarna och började kasta de slemmiga kräldjuren mot varandra. Sen kom läraren in och stoppade spektaklet.

Vi var duktiga, gjorde våra läxor och var skarpa i skolan. Vi hade ett starkt rättvisepatos Vi hade mod nog att gå emellan när vår längsta klasskamrat hamnade i slagsmål med den kortaste.

Vi hade en lång resväg till skolan, men mormor kom nästan alltid och hämtade oss. Det var det bästa vi visste.

Hemma var vi flera kusiner, vi bodde inte i samma lägenhet, men ändå väldigt nära. Ibland samlades vi runt köksbordet hos vår mormor där vi åt pommes frites som vår morbror stekte i en stor gjutjärnsgröta full med varm olja. Till det åt vi ljus fluffig brödlimpa – det gick alltid åt flera limpor bröd trots att vi åt pommes frites till. Mormor sa:

– Ni har en sån matlust när ni är samlade i flock.

På somrarna var vi hos kusinernas mormor, i en stad i norra Rumänien. Onesti ligger nära Moldavien och är känt för att vara födelsestad för den stora gymnasten Nadia Comaneci.

Där lekte vi hela dagarna ute på gården, tills det blev mörkt och morfar fick gå ut och leta efter oss. När vi kom in var vi hungriga som vargar och mormor ställde fram vit limpa, smör och hemlagad marmelad. Vi drack opastöriserad mjölk som kom direkt från mjölkbonden.

Den var så fet att den bildade en tjock hinna ovanpå, som vi älskade att äta. Ibland värmdes vi upp mjölken, för det var något av det bästa vi visste – varm mjölk innan läggdags. Vi fikade tills vi nästan sprack. Allt smakade ju mycket godare i flock, som mormor en gång sa.

Maria Jidab

Jag vill inte gå sönder den här gången
Och det är något nytt
(För jag vill alltid kunna komma tillbaka till dig)

Jag har sett miljoner konstverk i mina dagar
Det är klart jag vet vad konst är
Guldigt glitter blandas med besvikelse i dina ögon
Och du är det vackraste jag sett
Trots att solnedgången sitter precis bredvid dig

Att ta en bild.
Att behålla ett minne,
stjäla det från tiden,
som egentligen hade fått en att glömma.
En bild, ett minne, ett bevis.

Jag saknar din mat!!
Lycka är att äta mat som du har lagat
Du kryddar den alltid med så mycket kärlek
Okonomiaki och misosoppa
Det är inte ens gott att äta det på restaurang längre

Jag bakade en banankaka i ett försök att visa mig själv kärlek,
men det slutade med att jag tänkte på dig
och hur jag önskade att jag fick baka till dig istället.
Men vet du vad?
Jag är glad att jag försökte och det får räcka för nu.
Jag vet att jag vill mig väl
och att hon gör sitt bästa för att älska mig.

Tiden går inte – som i framåt
Den droppar snarare – som i nedåt
Den rinner iväg från mig
Sipprar genom mina fingrar

Och det är *droppar* av tid
Men det är inte ett timglas
Livet flödar förbi och inget är konstant
Ibland går det snabbt och ibland går det långsamt

Röda trådar virvlar omkring i mitt inre
och jag försöker trassla ut dom
Men jag antar att det är okej med knutar
Vad är en röd tråd om tiden är cyklisk?

*Hur mycket tid har vi kvar tillsammans?
Drömmar om ett hav
om en livets källa
För oss att dela på*

Jag älskar dig mer än jag saknar dig
Jag älskar dig mer än livliga gator fyllda av musik
Jag älskar dig mer än tyngden av allt ditt trauma
Jag älskar dig mer än jag kommer ihåg
Och jag älskar dig inte alls
mer än nånting

Jag hade inte älskat dig mer
för att jag älskar något annat mindre
Vad är kärlek som ständigt behöver jämföras, mätas,
och begränsas av ord som mer eller mindre?

Måste jag älska dig i relation till något annat?
Tänk så älskar jag dig en dag mindre än?
Är det inte längre kärlek om jag älskar nåt annat mer?

För jag kan vara ärlig och säga
Att när jag älskar dig älskar jag dig MEST
Men det finns så mycket annat
som jag också älskar mest
Inget är mer än och allting är MEST

När jag saknar dig saknar jag dig mest,
när jag älskar dig älskar jag dig mest
När jag går längs gatorna älskar jag det mest,
för jag dansar och jag cyklar och jag sjunger
Ibland gör det ont att tänka på dig
Kommer du ihåg när vi sprang ner för ängen?
Jag kvävs av ditt trauma och jag glömmer att älska dig

Sen stannar jag upp och andas
Och jag inser att jag fortfarande älskar dig mest

Karin Molin

Hydra

Du la din värja i mitt knä
ovetande slipade jag den
med min kärlek
min lojalitet
min outröttliga
desperata
längtan efter dig
min oförmåga att släppa taget

Den blev vass, din värja
vassare än något annat
och trots alla förvarningar
la jag ändå huvudet i ditt knä

Jag tittade inte
men anade att du höjt din hand
att värjan svävade ovanför
att den pausades bara ett andetag
medan vi båda väntade för att se om min

Kärlek
Längtan
Oförmåga att släppa
skulle pågå
och din
Rädsla
Trauma
Oförmåga att stanna
skulle låta den falla

Den föll
Det tog ändå längre tid än man kunnat tro

Bladet så vasst att det med lätthet
gled
genom min hud
genom trachea
genom esophagus
genom nackkotor
Blodet
som strålar
rött guld
fläckade dina händer

Mitt huvud
gråtande och skrikande
rullade ned från ditt knä
min kropp föll åt sidan i ryckningar
och du reste dig utan en blick
vände ryggen
trots att min mun fortfarande bad

Men i din blinda vinkel
I stillheten
Hände något

Bakom smärtan
ofattbar
fanns något mer
en klåda
en växtvärk

Jag visste inte då
vad en hydra är

Metamorfos

Metamorfos
Hudlös
Skrapad in på köttet
Vridna ben
Utsmetad
Oönskad
Obrukbar
Kraftlös
ligger jag i det som var
min kropp
mitt psyke
rester
lämnade att dö

Nu
Är inte tid att ge upp
Nu
Är tid att finna skydd
Spinna sin
Kokong
Krypa in
Sluta sig för omvärlden

Äntligen:
Tyst
Stilla
Gömd
Äntligen:
Slickar sår
Ömsar skinn
Bygger ben
Bidar tid

När stjärnor står rätt
När månar gått faser
När solars strålar klättra över horisont

Lång klo river upp väv
Starka lemmar bryter ur puppa
Ljuset hälsar det nya

Nu kommer jag

Tala

Dom band oss
Dom kastade oss i vattnet
Flöt vi?

Mät ut ditt Aqua Tofana
Till de som höll dig nere
När du borde fått lyfta

Markerna bär sina minnen
Kropparna sina historier
Låt landskapen tala
Låt orden flöda

När allt är sagt
När hela berättelsen rymms
Faller dina bitar
På plats

Arvida Svenske

Dialog mellan diktsamlingar – eller we are the witches you couldn't burn

Karibisk vind

ur Karibisk vind, polynesisisk storm

Första gången jag gick i klänning
det var inget särskilt med den dagen
det var juni, det var mycket mjukt
hur vinden lekte med fälten då

jag tog bussen som jag alltid gjort
satte mig på nästan samma plats
sminkad till tänderna tänkte jag
men egentligen bara lite rödare
läppar som jag stärkt med färg

det föll en solstråle genom fönstret
mitt i min terapisession
sen minns jag mest hur vinden mjukt
konspiratoriskt och plirande
uppfodrande och nästan flörtigt

viskade mitt riktiga namn
den sa Arvida, skrek Arvida
kved Arvida, ven Arvida
lev, Arvida! lek, Arvida!
jag minns känslan när jag skrev Arvida

Som början på en debutroman

ur Skål och Gutår I

ned på knä... i Dianas tempel!
be till din inre... kvinnogud!
möt upp din far... på Bagpiper's!
känn att du hör hemma!

i den här staden... den här kroppen
för alltid, och det är inte ens
upp till dig, för den bara finns där
örörd och oberörd
trots att allt, nästan allt
förändrats

Utan titel om barndom och häxor

ur Benplockerska

Jag går undan som ett sårat djur
för att ta på min nail polish
min flickvän hatar starka lukter
och hur skulle det se ut bland folk?

I skogen som en döende
elefant i avskildhet
mot ett elskåp, snabbt och kärlekslöst
som ett one-night-stand-sommarknull
stryker jag blått över nagelbanden
så att guldflagorna, vitaminbristen
täcks över och de får sin färg

“fint”, tänker jag – i en sekund
i nästa sekund “häxnaglar”
och här kommer häxdrottningen
Arvida Juni Svenske själv
och cis-tonårstjejerna på gräsmattan
ner vid badplatsen, hälften så gamla

som jag är, men med fullt kvinnokapital
kommer se igenom mitt kalkeringstunna
försök att någonsin bli som dom
fnissingar och skratt är mord
men jag gör det för dom, för det måste
finns många fler sätt att vara
kvinna än det finns just nu

This body will stand here

*efter medlemskickoff med Män för Jämställdhet,
mars, tillägnad alla där samt till Luis, Gem,
Eleonora, Misho och alla (speciellt HBTQIA2+-
personer) i Armenien, Georgien, Moldavien och
på andra ställen som kämpar plus till alla i Your
Silence will not protect you-klassen*

Call me Arvida. This is just a shell of flesh.
Call me Armenia. Call me Georgia, Moldova.
Or Transnistria, even South Ossetia.
Raise decrepit Lenin statues on my skin.
It's still my queendom within.
I know what flags I'm flying.
Come at me from the Sublime Porte
And from the land of the Uncullied flame
at the very same time – watch my hands not
shake.
There's a category in a tattoo competition:
Best healed.
Let's make *that* the competition. But it's a
team competition.
And we are all in the same team.
You have so much skin– but only so much skin
Much skin... but not all the skin.
New flesh form around the scar tissue.
Calm lake wield a deep bottom, and all the ri-
vers lead to the ocean
... eventually. In the unbridled power of river
upon river I stand.
I am stardust, but also flesh. Beating heart,
resilient mind.

Non-violent but not compliant.
Should this veil of flesh falter back into earth
Flowers shall grow and they are in me
and that is eternity.
This body will be standing here.
Brave, resilient and scared.

Vakna, Arvid Lindman!

*ur kommande Amiral Salomon Achates, en
diktsamling om högerkonservative Arvid Lind-
man, som införde allmän rösträtt för män*

Vakna, Arvid Lindman!
Nassau has gone funky
Det har gått varvet runt, dom har skjutit
Abraham Lincoln, Palme, Luther King
Dom har en fond i din efterföljd...
Jag fick inget stipendium från dem.

Det var synd, för boken hade blivit fet.
Men de vet: socialister talar ont om onda.

Vakna, Arvid Lindman!
G-Unit is in the da house
Elvis has left the building
och till slut fick vi en kvinnlig
statsminister även i ditt gamla Sverige
du ska få höra vad jazzen gjort!
Cesare Lombrosos skitidéer blev åter *fashion*
och klasskillnaderna i dagens Sverige
hade du alldeles känt igen dig i.

*Plötsligt såg jag tydligt – som en stor slätt upp-
lyst av en eldröd himmel – vad problemet med
den kriminelles natur är: Han är en atavistisk
varelse med glupska instinkter, som stammar
från människans primitiva stadier och under-
lägsna djurarter.*

–Cesare Lombroso, läkare, fascist-idol.

How it started – eller masken som togs av

Jag började mottaga *props*, plantera *crops* nätverkade som konferenser, men inte som Håkan Jensen för såna människor känner inga känslor
J, du lyckades *shake me down* från en tid då *hatters wanted to take me down*
Fake accounts, men från oss hördes freestyle-stämmor *way around*
Jag kom som med en *limp* ur det, som var ensamhet och alla dessa huskurer som var nördighet och fantasy och andra sjuka tinkturer
rakt in i hiphop, och rampljuset för vi glödde på vi Söder-scen, vi var som halvgudar
i våra egna huvuden plus en kampenhet mot allt trams, all machoism och allt gement på andra sidan ungdomen, var hamnade vi skitsamma, den tiden är monument, has ceased to be
för att du valde sida
fel sida i ett våldtäktsfall

How it's going – eller att komma ut för sin pappa

“Hej, kan du bekräfta att jag är jag?”. Min pappa ringer när jag går längst Hammars Park på väg mot Sibbarp, med fullt av fågelsång och progg i öronen. Då är han på ANOVA i Stockholm och har precis träffat min kurator som han ska ha ett första anhörigsamtal med. Hon hade missuppfattat det som att vi skulle ses alla tre, och behövde därför bekräfta med mig att han verkligen var min pappa. Jag bekräftade.

Dessa korrekta ord kan synas paradoxala.
–Lao Zi

Det började inte så. Det började med en långpromenad vid Årstaviken efter några år då vi inte haft kontakt. Förutom det, var det också en jobbig tid med sjukdom (lokal jättecelsstumör i knät), behandling av sjukdom (ett halvår på kryckor och det kallkyliga XGEVA i blodomloppet, sen operation) och därefter Den Ständigt Fördjupande Insikten. Insikten, att jag var kvinna, skulle jag nu stammande berätta om. Jag minns ögonkontakt. Jag minns det som ett gytter av färger. Blå himmel, blå Årstaviksvatten, vita presenningar, förbipasserande. Men jag fick inte stamma nu när jag skulle Berätta. Och det gjorde jag inte, han absorberade och tog in. Det första svaret var väl inte optimalt, ett försynt “Bara du inte ångrar dig...”, okunskap orsakat av en av alla dessa “dokumentärer” förmodligen, men därefter följde en lång och varm försäkran om att jag skulle vara älskad oavsett. Lite svårt först med namnet, sen pronomen, men sen satt det. Nu sitter det. Och han berättar stolt om sin dotter, föreställer jag mig. “Min dotter ska släppa diktsamling i USA”. “Min dotter ska vara med i Postkodmiljonären”. “Får jag berätta för mamma?” frågade han sen. Det fick han. Och nu kan jag bekräfta att jag är jag.

Tara Talebsafa

Slutsatsen inför de vackraste stunderna

Förväntan inför de vackraste stunderna
Är att jag mycket väl medveten(heten)
att de kommer ta slut

Slutsatsen är redan här

Förutsättningen till att de vackra stunderna skulle kunna hända
är inte given

därför spelar det heller ingen jävla roll om de ens tar slut eller inte
förhoppningen är bara att de ska ske

Vår tid ihop gick på lånetid
Några år blev några månader

Jag hoppades det var falska signaler
Att det återigen vara bara mina rädslor som spökade,
Att bli överlämnad har ju alltid varit aktuell,
tänkte allt var som det skulle

Min hjärna har lyckats skrapa ihop några stunder
som håller fast mig,
och jag minns dem i detalj

Återskapandet av dem
blev ett sätt att lura och förflytta kroppen
tillbaka till minnet,
i hopp om att känna känslan igen

Kanske också därför jag vägrade släppa taget

Vad skulle hända om det lilla jag hade kvar av
dig
även försvann
ur min minneslåda
jag hade ju redan förlorat allt i fysiskt format

Upprepningarna av minnen hjälpte mig hålla fast känslan
som aldrig riktigt var min
Jag fick låna den en stund något jag önskar jag ägde och som var min, väl medveten
om att tiden snart rann ut

Återlämnings tiden gick alldeles för fort

Jag har länge varit med på reservlistan
tillräcklig för att vara med på listan
aldrig nog att bli antagen

Slutstansen är redan slut och upprepning av minnet kommer upp

igen:

du ligger där och tittar på mig,
i din säng som är lite högre upp, som tar upp halva rummet
i det gula husets källare vid Högsbogatan,
jag sitter på en stol mitt emot dig,

du ligger där och tittar på mig,
i din säng som är lite högre upp, som tar upp halva rummet
i det gula husets källare vid Högsbogatan,
jag sitter på en stol mitt emot dig,

plötsligt
sträcker du ut din hand
Med din hand placerad på toppen av mitt huvud börjar du försiktigt klappa på mig

Lite chockad först sedan instinktivt rullande fram med stolen,
lägger jag mitt huvud ner på sängen
så du lättare kan klappa på mig
Jag lättar på förutsättningarna

Mitt huvud på min vänster sida
du ligger bakom mig och jag ser inte dig, men känner dig känner bara din mjuka hand
som lugnar ner mitt nervsystem

Slutsatsen har inte börjat ännu
Jag måste aktiv hålla tillbaka tårarna från att falla
för vem fan börjar gråta
när den blir rörd för första gången?

Jag måste aktiv hålla tillbaka tårarna från att falla
för vem fan börjar gråta
när den blir rörd för första gången?

Jag har länge längtat efter att kunna säga:
Jag vet hur det känns
Jag vet faktiskt hur det känns
När någon smeker på din hud
Hur det känns när någons fingrar
försiktig genomsyrar ditt nervsystem
Skickar över signalerna
som har klumpats ihop
frigör dem
skapar formen som blir
trygghet
En form som kroppen och huden
inte känner igen
men har längtat efter sedan kroppen förstod kroppens behov

Slutsatsen är...

Julia Roos

Acceptansen

Mitt liv är
Kallt stål och hård betong

Varm hud och ömma händer

Låga kramar, vindlande samtal.

Mörka mornar,
kalla,
tysta,
klara

*Vi föddes till det här
Men inte
Så här*

Laget Före

Varslet kom till oss
Och dom trasiga och outbildade och dåligt
inpassade
fick gå
Och så jag
Vem av dom är jag?
Ska det alltid vara jag

Varslet kom till oss
Så vi fick gå.
Vi trasiga och dåligt matchade
Men som arbetat ändå

Jag undrar hur det är
att vara kvar
i det toppade laget
Bara en gång få stanna
Med dom som inte är vi
Hur det varit att få stanna
kvar
i det toppade
i laget

Tacksamheten (8 h arbetsdag)

Och jag tillåter mig läggas
I allt detta mjuka
Det sköna
Fluffiga
Mjuka

Alla mina trötta muskler
ett enda råddigt kluster
En trasslig hög av kropp
Muskler senor ben organen armar
Dunkande blod
i svirvlande svischande öronsus
Dunkande fötter
ur lite för stora skor.

Jo,
Mer än en kropp
Ett tungt trött trassel
Mot allt detta mjuka
Det sköna
Fluffiga
Mot mej och över mig och under mig och omkring mig,
där jag lägger min kropp
och känner en enorm lycka
Ändå.

Doften av barndom

kommer in
innanför vår zon
av ståndamm och rök.

*Gran björk tall och fukt
Skog mossor bäck och sten.*

Skogspromenader och utflyktsmål

I maskinernas vrål
När trä möts av stål
I horisonten ett hål
Med doft av min barndom.

Lördagkväll Järntorget

Väldet uppstår i ljudet

Tung metall mot knögglig sten

Väldet uppstår i bilden

Ett utsträckt bröst

Hakan höjd

Blicken sänkt

Brinnande brännande kyla

Ner på mej

Väldet sker

I klackarna

Mot kullersten

Emellanrum

Snubbelmån och utekvällsdröm

Skrattande skrik

Skrikande skratt

Förtäckta hot

Utekvällsnatt

Vi

Hör inte hemma här

Vi bara är

Isär

Och emot

Firmans trygga händer

Vi fick veta det en onsdag.

Spelar det nån roll?

Veckan har så många dagar

Vilken dag det var sist?

En onsdag då med

kanske

Facket kom på fredan

Och informera litegrann

då som nu.

Spelar det nån roll?

facket informerar

vi får gå

firman kan nog fortsätta

ändå

Syr ihop glappen efter oss som försvann.

en liten dag i taget

en arbetsdag i sänder

Det händer att det vänder!

Sa vår ledning till varann.

”My silences had not protected me. Your silence will not protect you. But for every real word spoken, for every attempt I had ever made to speak those truths for which I am still seeking, I had made contact with other women while we examined the words to fit a world in which we all believed, bridging our differences.”

– *Audre Lorde, The Cancer Journals*

Skeppet

Min kropp är skeppet
omgivningen mitt hav
min kropp är skeppet
trots min inre storm
vågorna går höga
ibland syns stormen
i blicken
när jag tappar taget om rodret
ibland slukas jag nästan
slukas av stora vågor
nästan dränkt försöker jag
med andan i halsen försöker jag
försöker se min inre stormlykta
stormlyktan i högsta masten
stormlyktan som aldrig får slockna
den lilla glöden där inne
den måste alltid brinna
när stormen mojnar
behövs den knappt
och kroppen, som är mitt skepp
ett skepp på havet
först när vinden byter riktning
ja, först när vinden vänder
när vinden vänder
då får jag vända blad i livets bok

När jag ser havet
är vågornas rytm
pulsen i min kropp

om Pappa

Är det inte märkligt
att ditt stjärntecken
är vågen
när alla säger att
du föddes med en fot i båten
att havet är ditt element
ingen kunde bre mackor som du i rekordfart
packades de
med termoskaffe och blandsaft ner i väskan
bland badkläder och handdukar
minns så många eftermiddagar även när ni
hade jobbat
vi ska ut en snabbis
en snabb tur på havet
kanske är det därifrån
som jag kan,
kan göra mig iordning i rekordfart
ibland skulle vi cykla
ibland tog vi bilen
men till havet skulle vi
till havet och ner i båten
på med en knölig flytväst
en måste köra lugnt ut ur hamnen titta
överlägset på de som blir kvar kvar på bryggan
stolt över att ha en pappa som hade tid tid att
ta oss med
ut på havet
magen pirrar när båten ökar farten dunken
när båten hoppar fram vågstänk i ansiktet, i
håret pappas säkra hand
havet är vårt element
båten är en trygg plats
en trygg plats med pappa
daggen ligger i luften
solen på väg ner
borstar tänderna på klipporna vaggas av
båtens kluckande ser pappa utanför hytten

somnar när han lyssnar på sjörapporten
vaknar av gasolkökets väsande solen ligger på,
på båten
kaffedoften slingrar sig in
sovsäcksdoft, kaffe, radiopratt pappa som säger
att jag måste doppa mig i havet före frukost
känner du havet
vatten som omsluter
sköljer bort nattens dofter
väcker dagen på nytt
du hjälper mig med handduken ger mig en
ångande kopp
du faller upp kapellet
ger mig solhatten
säger att jag får doppa
doppa ostmacka i ditt kaffe fastän det blir
smulor på botten
tänk vad många smulor i botten som du måste
druckit
när vi växte upp, pappa.

utdrag ur När vinden vänder

När vinden vänder kommer vi tillbaka
När vinden vänder ska jag
vända blad i livets bok
När vinden vänder ska jag på riktigt
uppskatta jaget
När vinden vänder ska vi
älska våra kroppar
när vinden vänder
kan vi andas
när vinden vänder kan vi
andas ut
när vinden vänder mojnar stormen

Kroppen vaknar upp
ser ljuset sippra in i rummet
dammkorn svävar,
svävar fritt i morgonljuset
för en sekund eller fem,
tar kroppen plats i sitt hem
sen kommer tankarna
tankar på att passa in
och på det inre havet
börjar vinden åter blåsa
vem ska möta skeppet?
Skeppet som är min kropp
om jag kastar mitt ankare,
stannar då skeppet upp?

Min kropp är skeppet
omgivningen mitt hav
vem har spikat brädorna
som håller upp min reling?
vem surrar seglen
för att kontrollera skeppet?
om havet är normen,
vem är då jag?

Emma Axberg

Lilla fågel

Lilla fågel
kvittra ivrigt
för framtiden jag inte själv
orkar drömma just idag.

Lilla fågel
kvittra ivrigt
jag stämmer in snart.

Dessa texter har alla skrivits av personer som identifierar sig som kvinnor, icke-binära och/eller icke-cismän och har tillkommit under det mjuka paraply som vi tagit skydd under höstterminen 2024 och vårterminen 2025, och som efter Audrey Lordes vackra, diamantslipade och uppmanande citat heter *Your silence will not protect you*.

Det är en skrivarkurs på distans som ges av Kvinnofolkhögskolan i Göteborg. Själva beskriver skolan utbildningen såhär:

*Your Silence Will Not Protect You är en skrivarkurs som fokuserar på skönlitterärt skrivande och utgår från skrivande som ett sätt att vara i dialog med varandra, världen och oss själva. Kursen lånar sitt namn från författaren och aktivisten Audre Lordes tal *The Transformation of Silence into Language and Action* (1977). Feministisk och antirasistisk skrivarkurs på deltid, 25 % med fyra helträffar på Kvinnofolkhögskolans i Göteborg. Du kan välja att gå kursen under ett eller två år.*

Vi väver samman teori och praktik genom skrivandet och genom skrivövningar, textsamtal och fördjupade diskussioner utifrån olika teman. Exempel på teman är "födelse" eller "monster". Temana förankras genom litteraturvetenskapliga studier samt genom de frågeställningar och erfarenheter som kursdeltagare och lärare tar med sig.

Vana vid internet och tillgång till dator är ett krav, liksom möjlighet att delta vid ett antal helträffar.

Kursen ges på 25 % studietakt över ett år. Fyra fysiska träffar sker på skolan och däremellan utför du läs- och skrivuppgifter utifrån varje träffs tema.

Möjlighet att studera vidare ett andra år på kursen finns för den som vill. Detta då temana vi arbetar med skiftas vartannat läsår. För den som vill fördjupa sig i ett eget skrivprojekt under fortsättningsåret ges utrymme till det.

Jag skulle vilja beskriva YSWNPY (som den heter i kortform) såhär: den har gett mig trygghet, mod och känslan av "Indras nät" – ett från början hinduiskt begrepp som målar en bild av ett osynligt nät, ett energifält mellan alla kroppar som lever, men som kopplar alla samman. I en värld som mest av alla tycks vilja splittra, söndra och slita isär kroppar som på olika sätt inte passar in i en tänkt norm, gav den här kursen möjlighet att komma på andra tankar: just det, du är inte ensam. Du har andra du kan dela dina smärtor, sorger, styrkor och svagheter (som är samma sak) med – det går att skriva, tala, kämpa sig ut ur tystnaden kring vad våra kroppar är med om. Tillsammans. Tack för fina stunder till alla lärare och deltagare under YSWNPY, och kom ihåg: *Your silence... will not protect you*.

Kram! /Arvida Svenske, fanzineansvarig HT 24/VT 25

